

יעל אורן-סופר התלוותה לאורך זמן לבן-זוגה הנגר, שעובד באתרי בנייה. בשיטוטה באתרים היא עקבה אחרי הפועלים "אחוזי הבנייה" ובחנה אינטראקציות הקשורות לפעולות שלהם. את החיפוש הזה הרחיבה גם אל העיר אום אל-פחם, אל עבודות בנייה שהתרחשו באזור הגלריה.

אורן-סופר תיעדה את העשייה, כשהיא מתייחסת לניסור, לחיתוך בדיסק, לקדיחה, לנשיאת החומרים והעברתם ממקום למקום כאל רגעי שיא של פעולות הבנייה. את רגעי השיא האלה היא שחזרה בסטודיו כאשר ציירה את הפועלים בגודל טבעי. בציורים הם מבצעים את אותן הפעולות, אך אינם בונים דבר. הציורים דינמיים וחסרי גבולות, גזורים ומודבקים ואינם ממוסגרים במבנה הקנבס הסטנדרטי. הם צומחים על קיר התצוגה, ולעתים משולב בהם ציור קיר. בתוך העבודות שזורים ציורים קרמיים שנוצרו בסדנת הקרמיקה של הגלריה.

מארג הדמויות בעבודות בונה מיקרוקוסמוס גברי סטראוטיפי, מאיים וסגור בתוך עצמו. לדוגמה, בעבודה **קודח בפצע** נראה פועל קודח בכתם קרמי אדום. הכתם, שגודלו כגודל הדמות, נראה כמו פצע ענק פעור. כלי העבודה הופך לכלי נשק או לכלי המחטט בפצע. הפעולה כאן אינה של בנייה אלא של הרס. מקום המגורים היחיד שמופיע בתערוכה הוא בעבודה **אוהלים** – כאן האוהלים המסמנים מבנה רעוע, שאינו זקוק לפועלים העמלים.

בחותכי הדיסק נראה פועל חותך בחלל ריק ומעיף מתוכו גצים של קרמיקה על פועל אחר, שמעשן סיגריה – הוא הפרזיט שבחבורה. פעולת הניתוץ מוסבת לפעולה של ציור – השבבים הם ציורים קרמיים. בהמשך, אורן-סופר מציבה את **פוח הברז**, עבודה שנעשתה לחלל התצוגה, ומקורה בתיעוד סצנה שהתרחשה ברחוב שבו שוכנת הגלריה. בעבודה מתואר פועל שפוח ברז מים המחובר לצינור. הצינור המצויר משתלב עם הצינור האדום המצוי בחלל, וממנו נוזל צבע עכור אל רצפת הגלריה, כמו מנסה להטביע את החלל או אולי לכבות שריפה.

בין דמויות הגברים מופיע דיוקן עצמי יחיד של האמנית, הולכת עם בן זוגה. הם נראים כחלק מהפועלים – הם **סוחבי הרשת**. הדמויות בנויות מפרגמנטים של קרמיקה, והרשת שהן סוחבות מצוירת על הקיר. דמות האמנית שפופה, פרפרים מוטבעים בבטנה.

התערוכה בוחנת את אתרי הבנייה גם כמקום שמתרחש בו מפגש אזרחי יום-יומי בין יהודים לערבים בישראל, מפגש שלרוב אינו מחייב את כללי הנימוס ואינו מציף את המתח הפוליטי. מציאות אתרי הבנייה מכילה הן את ההפרדה והן את תחושת הביחד, דרך כוסות קולה חד-פעמיות וקפה שחור, לרוב אגב קידום חלום הנדל"ן הישראלי. עם זאת, דומה שהעיסוק כאן אינו בהכרח המפגש הערבי-יהודי. האמנית מציבה בפועלים המשתמשים בכלי העבודה שלהם, מביטה בהערצה במודל הקלאסי של גבר חסון ואמיץ שעובד בעבודת כפיים הנדסית, בונה בניין ומפרנס את המשפחה. ואולם דרך המבט המעריץ כביכול, מבטה של האמנית מפרק את הגברים מכוחם. אורן-סופר משתמשת בכוח היצירה ובכוח הבנייה שלה כדי לשאול עד כמה הגברים, שיודעים לבנות ולהרוס, מכתיבים בפעולותיהם את המציאות שלנו.

יעל אורן-סופר, בוגרת תואר שני בחוג תולדות האמנות ואוצרות באוניברסיטת חיפה (2016); בוגרת בהצטיינות במחלקה לחינוך ואמנות במכללת אורנים (2014). הציגה תערוכות יחיד וקבוצתיות בגלריות ובמוזיאונים, ביניהם גלריה בית הגפן; הגלריה לאמנות ישראלית, קריית טבעון; מוזיאון רמת גן ועוד. ב-2017 העבירה סדנת אמון, "בחפץ כפיה", עם תנועת תרבות ופורום נשים עפולה. חיה, יוצרת ומלמדת אמנות בקריית טבעון ובבית לחם הגלילית.